

Sygn. akt XX GC 617/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XX Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Magdalena Kurc - Mazurkiewicz
Protokolant:	protokolant sądowy Martyna Peas protokolant sądowy Agnieszka Nowicka

po rozpoznaniu w dniu 9 października 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko Z. D.

o zapłatę

I. zasądza od Z. D. na rzecz (...) Bank (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 94.453,12 złotych (dziewięćdziesiąt cztery tysiące czterysta pięćdziesiąt trzy złote dwanaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 21 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie co do odsetek za okres od 23 listopada 2016 r. do 20 kwietnia 2017 r.;

III. zasądza od Z. D. na rzecz (...) Bank (...) spółki akcyjnej w W. kwotę 10.140 (dziesięć tysięcy sto czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Magdalena Kurc - Mazurkiewicz

Sygn. akt XX GC 617/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 21 kwietnia 2017 r. powódka (...) Bank (...) spółka akcyjna w W. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego – Z. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) D. Z. w Z. – nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym kwoty 94.453,12 złotych wraz z odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, liczonymi od kwoty 90.696,01 złotych od dnia 19 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że przysługuje jej wymagalna wierzytelność pieniężna w stosunku do pozwanego, powstała w związku z realizacją umowy kredytu zawartej pomiędzy stronami w dniu 6 czerwca 2014 r. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się należność główna w wysokości 90.696,01 złotych oraz

odsetki podwyższone w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym należne od dnia 23 listopada 2016 r. do dnia 18 kwietnia 2017 r. w kwocie 3.757,11 złotych (pozew – k. 2-4, k. 30-33).

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 listopada 2017 r. pozwany – Z. D. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu wskazał, że strony zawarły w dniu 6 czerwca 2016 r. umowę kredytu, zgodnie z którą pozwany korzystał z kredytu zabezpieczonego w rachunku bieżącym. Kwota kredytu wynosiła 240.000 złotych i stanowiła źródło finansowania przez pozwanego działalności gospodarczej, zaś wpływy na przedmiotowy rachunek były zaliczane na poczet spłaty zadłużenia. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy, jednak bank nie chciał jej przedłużyć. Wobec braku przedłużenia umowy i zmniejszenia przychodów osiąganych przez pozwanego w latach 2016-2017, doszło do powstania zaległości w spłacie kredytu. Kwota zadłużenia jest jednak inna niż wskazana w pozwie i załączonym do niego wyciągu bankowym, w związku z czym pozwany zakwestionował zarówno kwotę główną, jak i należne odsetki. Wskazał, że saldo ujemne na dzień 18 kwietnia 2017 r. na rachunku opiewało na kwotę 76.176,01 złotych (odpowiedź na pozew – k. 50-52).

W piśmie procesowym z dnia 18 grudnia 2017 r. powód podtrzymał dotychczasowe żądanie zasądzenia kwoty 94.453,12 złotych jednakże zmodyfikował żądanie w zakresie odsetek, to jest w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP w stosunku rocznym – liczonymi od kwoty 94.453,12 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Wskazał, że pozwany uznał swoje zadłużenie do kwoty 76.176,01 złotych. Odnośnie kwestionowanych przez pozwanego kwot zadłużenia podał, że kredyt udzielony pozwanemu był zabezpieczony gwarancją de minimis udzieloną przez Bank (...). Każda wpłata dłużnika była księgowana przez powoda jedynie w 40% na należności jemu przysługujące od pozwanego, zaś pozostała część w wysokości 60% księgowana jest z opóźnieniem na rzecz (...) z tytułu wypłaconej gwarancji de minimis. Gwarancja z (...) została wypłacona na rzecz powoda w kwocie 135.904,66 złotych w dniu 23 listopada 2016 r. Saldo zobowiązań pozwanego względem powoda po uznaniu kwoty gwarancji i wpłaty dłużnika w wysokości 267,53 złotych wyniosło na dzień 1 grudnia 2016 r. kwotę 100.376,01 złotych. Powód potwierdził, że pozwany dokonał jeszcze dwóch wpłat w łącznej wysokości 24.200 złotych, co mogło przez krótki okres mylnie wskazywać, iż saldo na koncie wynosi 76.176,01 złotych - jak utrzymuje pozwany. Jednakże na rachunek bankowy wpływają środki do rozdysponowania zarówno przez (...), jak i powoda, co oznacza, że od wypłaconej przez powoda kwoty 24.200 złotych została przelana do (...) część wynosząca 60%, zatem saldo zostało pomniejszone o kwotę 9.690 złotych, a nie o pełną kwotę 24.200 złotych, więc zadłużenie powoda wynosi 90.696,01 złotych wraz z odsetkami (pismo – k. 61-64).

Na dalszym etapie postępowania strony podtrzymały swoje dotychczasowe stanowiska. Na rozprawie w dniu 9 października 2018 r. powód cofnął pozew w zakresie żądania zapłaty odsetek od dnia 23 listopada 2016 r. do daty wniesienia pozwu oraz wniósł o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Sąd pominął dowód z przesłuchania strony – Z. D. w związku z nieusprawiedliwionym niestawiennictwem pozwanego oraz dopuścił dowód z dokumentów dołączonych do pozwu, odpowiedzi na pozew i dalszych pism procesowych na okoliczności w nich wskazane (k. 111).

Na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy, Sąd Okręgowy ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 6 czerwca 2014 r. (...) Bank (...) spółka akcyjna w W. (dalej jako (...) Bank) zawarł ze Z. D. umowę kredytu numer (...) obejmującą kredyt zabezpieczony w rachunku bieżącym numer (...) w kwocie 240.000 złotych na finansowanie bieżącej działalności gospodarczej. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy, to jest do dnia 6 czerwca 2016 r. Kredyt został zabezpieczony gwarancją de minimis udzieloną przez Bank (...). W § 9 strony zastrzegły, że wszystkie kwoty, które po zrealizowaniu gwarancji przez (...) będą wpłacane tytułem spłaty wierzytelności Banku lub wierzytelności (...), zarówno przez Kredytobiorcę, jak i organy egzekucyjne będą przez Bank (...) dzielone pomiędzy (...) i Bank proporcjonalnie do udziału wierzytelności (...) powstałej w wyniku realizacji gwarancji (bez odsetek, kosztów i innych należności ubocznych) i wierzytelności Banku z tytułu kredytu (pozostałej do zaspokojenia po realizacji przez (...) gwarancji – bez odsetek, kosztów i innych należności ubocznych w wierzytelności ogółem Banku (...) względem Kredytobiorcy – bez odsetek, kosztów i innych należności ubocznych (umowa – k. 6-10).

W dniu 2 czerwca 2014 r. Z. D. wniósł do Banku (...) o udzielenie gwarancji spłaty kredytu w ramach portfelowej linii gwarancyjnej de minimis – do dnia 6 września 2016 r. w wysokości stanowiącej 60% kwoty kredytu udzielonego przez (...) Bank, to jest w kwocie 144.000 złotych (wniosek – k. 87-88).

W dniu 23 listopada 2016 r. (...) wpłacił na rzecz (...) Bank gwarancję w kwocie 135.904,66 złotych. Saldo zadłużenia Z. D. na dzień 1 grudnia 2016 r. wyniosło 100.376,01 złotych (wyciąg z rachunku bankowego – k. 91-92).

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg Banku (...) wymagalne zadłużenie Z. D. na dzień 24 listopada 2016 r. wynosiło 135.941,79 złotych (wyciąg z ksiąg (...) k. 89).

Pismem z dnia 13 grudnia 2016 r. (...) Bank wezwał Z. D. do zapłaty kwoty 100.376,01 złotych (na dzień 13 grudnia 2016 r.). Wezwanie zostało doręczone 13 grudnia 2016 r. (wezwanie – k. 11-12).

W dniu 30 stycznia 2017 r. Z. D. wpłacił na rzecz (...) Bank kwotę 20.000 złotych, następnie w dniu 31 marca 2017 r. dokonał wpłaty 4.200 złotych (wyciągi z rachunku bankowego - k. 93-96).

Saldo ujemne na rachunku Z. D. na dzień 18 kwietnia 2017 r. i 14 kwietnia 2017 r. wynosiło 76.176,01 złotych (historia sald – k. 55, wyciąg z rachunku – k. 56).

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych nr (...) z dnia 18 kwietnia 2017 r. Z. D. zobowiązany był zapłacić na rzecz (...) Bank według stanu na dzień 18 kwietnia 2017 r. kwotę 94.453,12 złotych (wyciąg z ksiąg bankowych – k. 5).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie wskazanych wyżej dowodów z dokumentów. Dokumenty, które stały się podstawą ustaleń faktycznych, Sąd uznał je za wiarygodne, albowiem ich autentyczność i moc dowodowa nie były kwestionowane przez żadną ze stron. Sąd pominął dowód z przesłuchania w charakterze strony pozwanego Z. D. w związku z jego nieusprawiedliwionym niestawiennictwem na rozprawie w dniu 9 października 2018 r.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić w całości.

Mając na uwadze reguły postępowania dowodowego wskazać należy na wstępie, że obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w związku z art. 3 k.p.c. w związku z art. 232 k.p.c.

Z porównania stanowisk stron niniejszego postępowania wynika, że zasadniczą okolicznością, która była pomiędzy nimi sporna pozostaje kwestia wysokości zadłużenia istniejącego po stronie pozwanego w związku z zawartą między stronami umową kredytu. Stanowisko pozwanego sprowadzało się do twierdzeń, że kwota dochodzona przez powoda jest nieprawidłowa, a przedłożone przez powoda dokumenty, w tym wyciąg z ksiąg bankowych nie wskazują rzetelnie kwoty należności.

Sąd po przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stwierdził, że dochodzone pozwem roszczenie jest usprawiedliwione co do zasady, jak i co do wysokości.

W pierwszej kolejności wskazania wymaga, iż pozwany poza twierdzeniami nie przedstawił materiału dowodowego, z którego wynikałoby, że kwoty wynikające z dokumentów przedstawionych przez powoda są nieprawidłowe. Pozwany twierdził, że saldo ujemne na rachunku na dzień 18 kwietnia 2017 r. wynosiło 76.176,01 złotych, zatem wysokość zadłużenia nie zgadza się z żądaną przez powoda kwotą 90.696,01 złotych. W ocenie pozwanego przedstawiony przez powoda wyciąg z ksiąg bankowych nie wskazywał w sposób rzetelny kwoty należności.

Odnosząc się do powyższego zarzutu pozwanego wskazać należy, iż stosownie do przepisu art. 95 ust. 1 Prawa bankowego, księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane

przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

W rozpoznawanej sprawie powód wykazał, że Wyciąg z ksiąg bankowych (...) Bank numer (...) został opatrzony pieczęcią Banku i podpisany przez osoby do tego upoważnione. Tym samym, brak jest podstaw do kwestionowania mocy dowodowej tego dokumentu urzędowego. Zwłaszcza, że pozwany nie przedstawił Sądowi żadnego dowodu, który pozwoliłby na ustalenie, że wysokość długu pozwanego z tytułu umowy kredytu jest inna, niż wskazana w kwestionowanym przez pozwanego Wyciągu z ksiąg banku. W szczególności pozwany nie przedstawił żadnych dokumentów potwierdzających uregulowanie przez niego należności, które pomniejszyłyby kwotę dochodzoną pozwem. Pozwany przedłożył jedynie historię salda i wyciąg z rachunku bieżącego wskazując, iż kwota zadłużenia wynosi 76.176,01 złotych. Mając jednak na uwadze, iż pozwany otrzymał od (...) gwarancję spłaty kredytu w ramach portfela linii gwarancyjnej de minimis, w związku z czym dokonywane przez niego wpłaty były rozdzielane na dwóch wierzycieli w określonym stosunku procentowym – należało uznać, iż kwota dochodzona pozwem została ustalona prawidłowo. Powyższe wynika bezpośrednio zarówno z treści umowy kredytowej, jak i wniosku o udzielenie gwarancji spłaty kredytu.

Należy zatem uznać, że pozwany nie udźwignął ciężaru dowodu w niniejszej sprawie, gdyż nie przedstawił materiału dowodowego opozycyjnego w stosunku do materiału przedłożonego przez powodowy bank. Zarzut pozwanego nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem w realiach niniejszej sprawy nie sposób przyjąć, iż dokument w postaci wyciągu z ksiąg bankowych datowany na 18 kwietnia 2017 r. jest w jakimkolwiek zakresie nieprawidłowy. Został on sporządzony na podstawie art. 96 ustawy z 29 sierpnia 1997 r. Prawa bankowego przez osobę do tego umocowaną, zaś pozwany nie zaoferował dokumentów, które podważałyby jego wiarygodność.

Z tych wszystkich względów, wobec braku okoliczności uzasadniających oddalenie powództwa, Sąd uwzględnił żądanie pozwu po jego modyfikacji w piśmie procesowym z 18 grudnia 2017 r. i orzekł jak w punkcie I wyroku.

Ponieważ w toku postępowania powód ograniczył powództwo co do odsetek, należało umorzyć postępowanie co do odsetek za okres od 23 listopada 2016 r. do 20 kwietnia 2017 r. w oparciu o treść art. 203 § 1 i 2 k.p.c. w związku z art. 355 k.p.c. - o czym Sąd orzekł w punkcie II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie III wyroku na podstawie art. 98 k.p.c., z którego wynika, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (zasada odpowiedzialności za wynik procesu). Zwrot tych kosztów przysługuje powodowi, albowiem jego pełnomocnik procesowy zgłosił żądanie ich zasądzenia (art. 109 k.p.c.). Na koszty procesu w niniejszej sprawie składały się: kwota 4.600 złotych tytułem opłaty od pozwu, 17 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 5.400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, ustalona na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).

W związku z powyższym, Sąd orzekł jak w sentencji.

SSO Magdalena Kurc-Mazurkiewicz

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Magdalena Kurc-Mazurkiewicz